

III. leto.

V Gorici, svečan 1882.

2. zvezek.

Večna luč.

Branje za svečnico.

„Zlahten nebeški dar je luč očesna. Vsa bitja živijo od luči, vsaka srečna stvar, še celo rastlina, se veselo obrača k luči. Živeti pa ne videti, je nesreča“. — Ali živeti in odperite, zdrave oči imeti, in vse dni svojega življenja sedeti v temni ječi brez svetlobe, to je grozovito predčutje večne smerti v vunanji peklenski temi. — In vendar je tudi to le podoba one teme, v kateri leži človeška duša, ki je izgubila svojega Boga, svojo resnico, svojo luč.

V taki revščini tedaj je ležalo človeštvo dolgo, — dolgih štiri tisoč let. V noči paganstva pa je slišalo ob nekem času veselo poročilo; slišalo je, kako večni Bog enemu govori: „Jaz, Gospod, sem te poklical v pravici, ter sem prijel tvojo roko in te ohranil. In dal sem te zavezo ljudstvu, luč narodom; da odpreš oči slepim, in iz zapora izpelješ jetnika, in iz ječe njé, ki v temi sedijo.“ (Izaija 42, 6. 7.)

Kedo je ta, ki ga je Gospod poklical, in kje ima vshajati ta luč, ki bo svetila ljudstvu? — Glas iz nebes govori vdrugič: „Vstani, bodi razsvetljen Jeruzalem! — ker pride tvoja luč, in Gospodovo veličastvo nad teboj vshaja. Ker glej, tema pokriva zemljo in mrak ljudstva; nad teboj pa se bo Gospod prikazal, in

njegova čast se bo v tebi videla. In narodi bodo pri tvoji luči hodili, in kralji v svetlobi, ketera tebi vshaja“. (Iz. 60, 1—4.)

Vsi, ki so upali rešenja, so gledali od tega dne, ko je govoril nebeški glas, na griče jeruzalemske in čakali s hrepenenjem, da bi se pokazal vshod luči.

V tem je stopila nekega dne ena devica v jeruzalemski tempelj; v naročju je nesla dete. Približa se ji častitljiv starček; z veliko spoštljivostjo in poln priserčnega pa še tihega veselja pogleda dete. Pri tem pogledu ga strese svet strah. Kaj je videl tako ginljivega? Iz detečjega očesa ga je zadel žarek svetlobe, in v tej svetlobi je spoznal v otroku dete Božje, luč, ki sveti ljudstvu. Zdaj vzame Božje dete v naročje, pritisne si ga na serce in poje vshodu iz višave juternico, sam sebi pa blaženo večerno pesem:

„Zdaj izpuščaš svojega hlapca, Gospod! po svoji besedi v miru; ker so videle moje oči tvoje zveličanje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvetljenje nevernikom, in v čast Izraelu svojemu ljudstvu“. (Luk. 2, 29—33.) — S temi besedami polnimi blaženega veselja pozdravi stari Simeon nežno Božje dete že ko luč sveta, ko večno luč iz višave.

In trideset let pozneje govori zveličar sam: „Jaz sem luč sveta; kedor hodi za menoj, ne hodi po temi, ampak bo imel luč življenja“. (Jan. 8, 12.)

Ko luč — ko svitla zvezda iz Jakoba, je bil že oznanjen v stari zavezi po vseh listih svetega pisma. Ko luč — ko svitla zvezda — kličejo ljubezni žarki njegovega božjega serca že kmalu po rojstvu njegovem modre iz Jutrove dežele k jaselcem.

Ko luč — ko učenik sveta — hodi, ko zraste mož, po celi Judovski deželi, in govori o sam sebi: „Dokler sem na svetu, sem luč sveta!“

Ali ta luč je imela nekega dne zopet zajti, kervavo zajti na Golgati. Kristus mora zapustiti ta svet, kateremu je svetil 30 let, očem sladko tolažilo. Kako pa bo potem, ko ga ne bo več tukaj? Ali naj pade vbogi zapuščeni svet brez njega zopet v noč teme in v smertno senco?

O ne! ljubezen Jezusova je poskerbela; v našo tolažbo nam je zapustil večno luč. Ta je On sam v zakramentu ljubezni. Njegovo serce je zlata svetilnica, in v njem gori luč večne ljubezni do nas.

Na tem nevgasljivem ognju ljubezni v Jezusovem sercu pa

se je užgala druga luč; to je tista mala preljubeznjiva „večna lučca“, ki ima odslej do konca sveta goreti pred zakramentom ljubezni.

In v resnici, ta večna luč, to je pravo tolažilo verno ljubeči duši. Pravijo, da se marisiketeremu na očeh pozna, kako misli v sercu. Tudi svitloba te luči je kaker pogled ljubih oči; skozi se vidi v dvojno serce, v serce Jezusovo in v serce vernega kristijana.

Večna luč je namreč dvojno, podoba božjega in zgled vernega serca.

Večna luč se povžije popolnoma pred presvetim zakramentom. In serce Jezusovo, — serce v posvečenem kruhu skritega božjega Sinu — ali se ni v presvetem zakramentu tako popolnoma vničilo in storilo toliko za nas, da ne morete niti vsegamogočnost, niti ljubezen njegova — dasiravno obe božji — več nam dati in več storiti za nas?

Večna luč gori v nespremenljivi zvestobi noč in dan, leto na leto brez premembe — in božje serce v zakramentu, ali ni serce Jezusa Kristusa, ravno tisto včeraj in danes, kaker tudi na vse veke?

Večna luč sveti vsem, ki se dajo nje milim žarkom klicati in privabiti, — in presveto božje serce v tabernaklju, ali ni tu za vse, za mlade in stare, majhine in velike, bogate in vboge, žalostne in vesele, srečne in nesrečne, grešnike in pravične? Ali ne kliče iz tabernaklja: „Pojdite k meni vsi, ki ste nadložni in obloženi in jaz vas hočem okrepčati.“

Večne luči ni najti v bliščobi ali ničemernosti tega sveta, ampak le v sveti tihoti svēti, v samoti hiše Gospodove; in presveto božje serce v zakramentu, ali ni serce „skritega Boga“, ki pravi o duši: „Peljati jo hočem v samoto, in tamkaj k nje sercu govoriti.“

Večna luč otemni verno ljubečemu vse luči tega sveta, ter mu stori svetlo vso senco te zemlje, lahko vse terpljenje tega življenja, ljubo in prijetno celo smertno noč, zakaj vedno mu pravi in kliče, da bije ne daleč od njega božje serce v tabernaklju, in to serce — ali ne otemni vsega veselja tega sveta v naših očeh in sencih, ali nam ne slajša terpljenja, ali nam ne razsvetljuje veselih ur, ali nam ne jasni z blaženo bliščobo celo našega poslednjega popotovanja, naše vernitve v večnost, zaželene, blagoslovljene naše zadnje ure?

V resnici, večna luč in presveto božje serce — sta neločljiva, sta eno za nas, ker je božje serce naša večna luč, in večna luč nam je podoba božjega serca, nam kaže božje serce, nam kaže k božjemu sercu.

Keder smo pri božjem sercu, počivamo v sredi bliščobe večne luči, — in ko klečimo pred večno lučjo, počivamo na božjem sercu v presvetem zakramentu!

Potem lahko radostno zakličemo: „V resnici, bliščeča svitloba Gospoda, našega Boga, je nad nami; v njegovi luči vidimo luč — in iz njegove obilnosti smo vsi jemali milost na milost!“ — Tako prinese večna luč večno svečnico v naše cerkve.

O kaj bi bile tudi najkrasniše velike cerkve brez večne luči? — Ali nisi bil še nikoli v kaki protestantovski deželi?

Glej, ko stopiš tu v cerkev, kako čudni občutki te sprehajajo! Zdi se ti skoraj, kaker v kaki hiši, kjer so že zdavnaj vsi prebivavci pomerli! Tako neprijetno, tako merzlo ti pihlja naproti, kaker smertni duh. Tako mrtvo je vse, tako pusto in žalostno, da kar mrzi človeka — najpred v dušo in potem tudi v telo.

Altarji so prazni, — nobene podobe svetnikov ne vidiš, — kadilnega in cvetličnega duha ne čutiš, — in kar je še naj bolj žalostno, — pred velikem altarjem ne gori večna luč!

In kako bi moglo biti gorko in svetlo in prijazno in praznično, kjer ne gori večna luč! Hiša je, kaker druga človeška hiša — morebiti nekoliko večja, — pa zato mnogo nepripraviša za prebivanje; enkrat na teden se shajajo tamkaj, da sedijo, poslušajo in pojejo, pa še ta trud bi si lahko prihranili.

To je protestantovska hiša božja, — pusta kaker vert brez cvetlic, polje brez žita, drevo brez perja, vinograd brez sadu, truplo brez življenja!

Sè solznimi očmi, bolečim srcem in hrepenenjem boš zapustil otožni, mrtvi kraj in globoko iz serca boš zdihnil: O kè bi bil le že zopet doma pri večni luči! —

Ali večna luč pred tabernakljem ni samo podoba Jezusovega serca, temuč tudi zgled vernemu sercu.

Večna luč je prav lastnina božjega serca, ki se mu ne da vzeti ni drugemu dati, do konca sveta je popolnoma le njegova! Tako tudi verno serce ne sme biti nikoger drugega, kaker pod podobo posvečenega kruha skritega Boga, tako ljubeznjivega Boga, ki ni enkrat, ampak sto in stokrat prosil: „Otrok moj, daj mi svoje serce!“ Ako bi obesili svetilnico z večno lučjo v sredo ple-

sišča, v gledišče, v igralnico, kako strašna oskrumba bi bila to! Ali koliko hujša in strašnejša bi bila oskrumba, ako bi verno serce namesti da bi se darovalo popolnoma in vsaki trenotek Jezusovemu sercu, prodati in zaigrati se htelo svetu, njegovi ošabnosti in njegovemu veličastvu. O to pa nikaker ne! edino serce naj se da le edinemu Gospodu! Njegovo naj bo, tako celo, tako popolnoma, tako brez prideržka, kaker je in ostane večna luč njegova.

Večna luč je nadalje prav majhina, — svetlobe in plame na še tolikega nima kaker sveča, nikar kaker bakla, — najmanjši, najponižniši, in najneznamenitiši luč je na zemlji. Dostikrat bi komaj brati mogel pri njej; pa pri vsi ti njeni majčkinosti, pri vsi ti njeni ponižni neznatnosti in skritosti, — kako prijetna je vender nje mila svetloba, kako nebeško se zdi verni duši nje prijazno mirno migljanje. Tako mora biti tudi verno serce majhino, majhino v svojih očeh, majhino v očeh sveta, majhino in nizko in ponižno v vseh mislih in občutkih; — majhino po svojem zgledu, o katerem kliče sveti Bernard z ljubeznjivo radostjo: „Majhin je Gospod, in čez vse ljubeznjiv“, in majčkinost njegovo v jaseleah presega še neizrekljivo čudovito njegova majčkinost v tabernaklju.

Večna luč je nadalje tako sveto čista, pa je nobena druga luč na zemlji v čistosti ne doseže, še manj pa premaga.

Nikoli drugači ni gorela, kaker v sveti tihoti in samoti tabernaklja, pred nikomer drugim ni razlivala svoje deviške svetlobe, kaker pred očmi in srcem Njega, ki „se pase mej lilijami“, še nikoli ni gorela v posvetni službi. Tako mora tudi verno serce kaker največi zaklad za časnost in večnost ohraniti svojo čistost in nedolžnost.

V senci tabernaklja naj varuje to dragoceno, blago, nebeško lilijo čistosti, daleč proč od poldanske vročine tega sveta in strasti, v kateri bi naglo izgubila blišč in lepoto, čverstost in življenje.

V senci tabernaklja in v svetlobi večne luči bo verno serce vedno globočje in vedno bolj popolnoma premislilo besede: „Blažer njim, ki so čistega serca, ker oni bodo Boga gledali!“ In kaker zajema vso svojo čistost iz onega kruha izvoljenih in vina, ki rodi device, tako mu bo ravno zaradi te čistosti dovoljeno, tudi z naj ljubšim Jezusovim učencem svetim Janezom počivati na sereu Gospodovem in hoditi enkrat v večnosti za Jagnjetom, kamerkoli gre!

Večna luč je naposled sama — prav sama pred tabernakljem, — dostikrat več ur po dnevi in skoraj celo noč edina družčina skrivnostno skritega Boga.

Zanj, ž njim in pred njim je večna luč v pregnanstvu, v jetništvu ljubezni, in ne ve in ne želi nič drugega, kaker do konca sveta delati družčino iz ljubezni v tabernaklju zapertemu božjemu Sinovi.

Samo zanj je tukaj! Samo zanj se povživa! Samo pri njemu je nje svetloba, je nje življenje.

In verno serce, — o, v tem posebno je zvesta podoba večne luči! „Moj Bog in moje vse!“ kliče sè svetim Frančiškom, kolikerkrat kleči pred tabernakljem. „Bog sam in nič drugega, to je moj naj slajši počitek“, zdihuje iz dna serca, kolikerkrat se verže verni na kolena pred svojim ljubeznjivim Bogom v presvetem rešenem telesu.

„Kaj imam namreč v nebesih, in kaj ljubim na zemlji kaker tebe?“ (Ps. 72, 25.) šepeta, kolikerkrat pogleda na monštranco.

„Vrabc si najde hišo in gerlica svoje gnjezdo, kjer izvali svoje mladiče; (jaz pa naj najdem) tvoje altarje, Gospod vojinskih trum, moj kralj in moj Bog! Blager jim, kateri prebivajo v tvoji hiši, o Gospod! vekomaj in vekomaj te bodo hvalili.“ (Ps. 83, 4. 5.)— tako govori ter si želi na zemlji le eno srečo, le eno veselje, le en blagoslov, da bi bilo samo sè svojim kraljevim ljubljencem v tabernaklju, da bi mu delalo družčino po noči in po dnevi.

Ah, kam drugam naj bi tudi šlo?

Kaj bi mu mogle vender še dati stvari, ali sladnosti tega sveta, ali pozemeljsko blago, ali posvetno veselje, potem ko je prebivalo v kraljevi soseski, v nebeški družčini presvetega zakramenta, potem ko je bilo — skupaj z večno lučjo — imenovano za častno stražo božjega serca v tabernaklju!

Le za eno bi zavidalo verno serce svoj zgled, večno luč, zato, ker more le-ta tudi po noči biti pri svojem ljubljencem.

Ali vender more tndi o sebi reči: „Jaz spim, moje serce pa čuje!“ Keder čujem ali spim, vedno sem vse mojega ljubega, in on je ves moj.

Midva prav sama, eden za drugega, eden pri drugem, eden z drugim!

Tako je verno serce v vsem naj zvestejša podoba one ljube, blažene, večne lučce, ki mu je sveta podoba božjega serca, ki mu dela svečnico vsaki dan, dokler ne bo prišla zanj večna svečnica, ko ne bo več v podobi in uganki, ampak od obličja do obličja gledalo večno ljubezen!

Sendbote d. h. H. J.

Življenje svetega očeta Frančiška.

Drugo poglavje.

1206 — 1212.

Frančišek popravi cerkve svetega Damijana, svetega Petra in svete Marije Angeljske. — Zaroka njegova sè svetim vboštvom. — Prebivanje pri Krivem potoku. — Inocencij III. poterdi vodilo sv. Frančiška. — Njegovi prvi učenci. — Naseljenje pri sveti Mariji Angeljski.

Frančišek ni bil pozabil povelja Gospodovega, da naj popravi hišo njegovo. Prepričan pa je bil, da je hiša božja, ki jo ima popraviti, tista cerkva svetega Damijana, kjer je bil prejel to povelje; v resnici je bila namreč potrebna poprave. Ko je v Gubiju stregel gobavim, mu je ta misel šla vedno po glavi, dokler je šel, da jo v djanju izpelje. Kaker negdaj preroki v mesta Judovska, tako je prišel v Asiz, svoje rojstno mesto, ter je po ulicah hode oznanjeval veličastvo božje in potrebo tiste cerkvice. „Gdor mi da en kamen“, tako je klical priprosto, „ta bo imel eno plačilo; gdor mi da dva, ta bo imel dve; gdor mi da tri, ta bo imel tri.“ Mnogi so mislili, da nori, ter so ga zaničevali in posmehovali se mu; drugi pa so bili ginjeni do solz, ko so videli, kako je naglo zapustil ničémernost tega sveta ter se tako rekoč vpijanil z ljubeznijo božjo. Frančišek je premagal vso sramoto, ki mu jo je delalo zaničevanje ter se je trudil neprenehoma pri popravljanju tiste cerkve. Sam je nosil kamenje in kar je bilo treba za zidanje ter stregel kaker najmanjši delavec. Popravljal je potem tudi še dve drugi cerkvi, staro cerkev svetega Petra zunaj Asiza in malo kapelico imenovano Porcijunkula, kjer so angelji peli ob njegovem rojstvu. Vse to je storil najprej, da bi zadostil svoji pobožnosti do presvete device Matere božje in do svetega Petra pervaka apostelnov in da se je zatajeval in pri svetem delu opraviti dal svojim rokam; ali že je tudi slutil, da bodo te cerkve enkrat zibel velike družine ter častita svetišča v sveti katoliški Cerkvi; delal je s tistim tihim veseljem, kaker ptiček, ki v samoti pripravlja gnezdece svojim mladim. „Pomagajte mi“, tako je klical delavcem pri svetem Damijanu

v francoskem jeziku, „zakaj tukaj bo enkrat samostan vbogih žen, ki bodo jako sveto živele in častile očeta nebeškega po vsi sveti Cerkvi.“ V resnici so bile te tri iz kamenja zidane cerkve podoba treh duhovnih poslopji, treh redov, ki jih je imel vstanoviti sv. Frančišek. — Duhovnik pri svetem Damijanu je imel vsmiljenje s pobožnim delavcem ter mu je pripravil svoje večerje, ko je minil dan trudnega dela, in Frančišek je mili dar nekoliko dni hvaležen sprejemal. Ali kmalu je začel premišljevati to reč ter je rekel sam pri sebi: „Ali boš pač povsod dobil duhovnika, ki ti bo toliko dobrot izkazoval? Tako ni vbogo življenje, katero si imel izvoliti, temuč sè skledico moraš hoditi od vrat do vrat ter nabirati, kar ti vsmiljena ljubezen da. Tako moraš živeti iz ljubezni do tistega, ki je vbog rojen vbog živel, ki je bil nag na križ pribit ter tudi po smerti v ptuji grob položen.“ In drugi dan je že bral svojo hrano ter sedel na cesto, da je pojedel, kar si je izprosil; počutki in roke so se proč obernile od tiste gnjusne zmesi; ali berž je začutil notranje oserčevanje in ojačenje, katero mu je poslal oče vbogih; očital si je te ostanke posvetne iznuženosti ter jedel v slast. Dobrotljivemu gospodu od svetega Damijana pa je rekel: „Nikakor ne skerbite več za mojo hrano; jaz sem dobil prav izverstnega hišnika in celo izurjenega kuharja, ki mi zna kaj okusno napravljati jedi.“

Peter Bernardon je bil mej tem neznansko razkačen, ko je videl, kako v ravno tistem mestu, kjer je on bogat in češčen mogel živeti, sin njegov kaker berač okoli hodi; zato ga je zmerjal in preklinjal, kjer ga je srečal. To sovraštvo svojega roditelja je Frančišek bitko čutil, in v tej globoki žalosti je poiskal nekega celo vbozega in siromaškega človeka, ki je živel od beraštva, kakor on, ter mu je rekel: „Ti si moj oče, pojdi z mano, bova delila svojo miloščino. In če vidiš, da me moj oče Bernardon preklinja, ti bom rekel: blagoslovi me, oče moj! in ti me boš nato blagoslovil.“ Tako se je tudi zgodilo. Potem je rekel s ponižno radostjo Bernardonu: „Ali ne verjamate, da mi more Bog dati drugega očeta, ki prejemam od njega blagoslov za vaše preklinjevanje?“ — Ko je nekega dne v neki cerkvi molil ter se v svoji puščajniški halji tresel od mraza, pravi edini njegov mlajši brat, Angel po imenu, nekemu prijatelju: „Pojdi, pojdi k Frančišku, pa mu reci, naj ti proda za en penez potu.“ Frančišek odgovori nato v francoskem jeziku prevzet od nebeške radosti: „Ta pot bom jaz Bogu drago prodal.“

Tako je v največem pomanjkanju in ponižanju in terdem telesnem delu preživel leta 1206 in 1207. Naslednje leto, ko je bil enkrat v cerkvi svete Marije Angelske pri maši, so ga na čudežno poseben način pretresle v globočini serca besede svetega evangelija: „Vi nimate ni zlata, ni srebra, ni denarja ko last imeti v svojih opašnjakih; tudi torbe ne na poti, niti dveh sukenj, niti črevljev, niti palice“. Zdelo se mu je, kakor bi s tem evangelijsko vboštvo v popolni svetlobi svojega bogastva in svoje lepote stopilo pred oči duha njegovega. „To je, česar iščem“, tako je zaklical, „to je, kar iz celega serca želim“, in v tem trenutku je vergel od sebe mošnjo, palico in črevlje, oblekel je ostro oblačilo pepelnate barve, prepasal se s štrikom ter začel pridigati pokoro svojim so-meščanom.

Tisti dan, leta 1208, je bil vstanovljen red manjših bratov. Ta nešteta frančiškanska družina, po kateri se je prenovila podoba Cerkve in sveta, se je porodila iz priserčnega združenja Frančiškovega s svetim vboštvom. Bog je blagoslovil ta zakon. „Pojdite, rastite in množite se!“ tako je djal, in ta rodovitna beseda se je izpolnila prečudovito.

Kmalu je privabila sladka dišava čednosti svetega Frančiška nekoliko učencev, ki so sè vso ljubeznijo začeli pokoro delati. Pomudimo se nekoliko pri teh prvih oznanjevalcih duhovnega prenovljenja, ki se je imelo zgoditi po vboštvu in zatajevanju samega sebe. Bogat in spoštovan Asiščan, Bernard iz Kvintavale, se je hotel prepričati, ali se je Frančišek iz prave pobožnosti odpovedal posvetnemu blagu ali pa iz nekake muhaste duhovne pritličnosti. Povabil ga je torej k večerji ter sta šla potem spat, kakor je bila tedaj navada tudi pri bogatih in gosposkih ljudeh, oba v eno izbo. Bernard je smerčal, kakor bi bil že zaspal, ali v resnici je opazoval Frančiška, ki je kleče, z rokami v podobi križa raztegnjenimi vroče solze prelivaje vedno ponavljal besede: „Moj Bog in moje vse!“ — „To je v resnici mož božji“, tako je rekel Bernard sam pri sebi ter si očitil lenobo svojo v vaji svetih čednosti in ljubezen do minljivega blaga. Že čez nekaj dni je milost božja doveršila čudeže v njegovi duši ter je vprašal Frančiška: „Ako je služabnik od svojega gospoda prejel zaklad, pa ga več ne potrebuje, kaj naj stori ž njim?“ — „Verne naj ga gospodu,“ odgovori Frančišek. „Torej“, pravi Bernard, „bodem vernil Gospodu posvetno blago, katero mi je podaril“. Nato pravi oni: „Kar me vprašate, je resna reč. Pojdiva v cerkev k maši ter moliva; potem nama bo

sveti Duh pač pokazal, po kateri poti imava hoditi“. Tako storita. Mejpotoma pa se jima pridruži še eden, Peter Katani, korar asiške velike cerkve, in tako gredo vsi trije k maši k svetemu Nikolaju. Tukaj ostanejo v molitvi do devete ure, kaker so se bili zmenili. Nato prosijo mašnika po navadi tistega časa, da bi v pričo njih trikrat odperl evangelijske bukve. Duhovnik jim stori to ter, ko prvič odpre bukve, najde te besede: „Ako hočeš biti popolnoma, pojdi, prodaj vse, kar imaš, pa daj vbogim“. Ko vdru-gič odpre bukve, najde te besede: „Ne nosite na poti nič seboj“ in ravno tako vtretjič: „Ako hoče kedo moj biti, zataji samega sebe, vzemi svoj križ in hodi za menoj“. „Glejta“, pravi zdaj Frančišek k spremljeavcema, „to je vodilo, ki se ga imamo deržati; to je volja božja. Pojdita in storita, kar sta slišala.“ — In moža sta šla, prodala, kar sta imela, ter vbozim razdelila denar. Nato ju je oblekel Frančišek v vbožno obleko podobno svoji, in potem sta šla ž njim prebivat v neko zapuščeno kočico pri cesti. ki pelje iz Folinja v Perudžo, na planjavi, ki se je imenovala po mnogih zavijačah potočiča, ki teče ponji, *Rivo torto* to je Krivi potok. Tako se začenja red svetega Frančiška z Bernardom iz Kvintavale in Petrom Katanijem, katera sta oba dosegla veliko svestost, ki jo je Bog poterdil z mnogimi čudeži.

Čez sedem dni potem, ko je dobil Frančišek prva dva učenca, sklene Egidij, neki drugi Asiščan, posneti zgled svojih prijateljev; ali ni mu bilo znano, kam so se bili vmeknili. Ko je bil torej pri sveti maši v cerkvi svetega Jurija, potem gre iz mesta in, ker vidi pred sabo tri poti, moli s temi besedami: „Gospod, Oče najsvetejši, zavoljo vsmiljenja tvojega te prosim, ako hočeš, da v svetem poklicu stanoviten ostanem, oberni tako moje stopinje, da pridem tje, kjer so tvoji služabniki“. Nato je po notranjem nagonu izvolil enega tistih treh potov ter je kmalu našel Frančiška, ki je molil v gozdu. Tam se je vergel predenj na kolena ter ga prosil, da bi ga sprejel v svoje tovarištvo. Frančišek je bil spoznal po notranjem razsvitljenju vero in čistost Egidejevo ter mu je odgovoril: „Brat moj ljubi, vi hočete, da naj vas Bog sprejme za svojega služabnika in viteza in to ni nobena majhina milost. To je tako, kaker bi cesar prišel v Asiz pa bi si tam ljubljenca izbiral. Pač bi si mislil vsaki sam pri sebi: Bog daj, da bi bil jaz! In tako je Bog vas izvolil“. Nato ga pelje k Petru in Bernardu rekoč: „Tukaj-le je en dober brat, ki nam ga je Bog poslal“. Nato so zavžili vkupaj vbožno kosilce in po duhovnem posvetovanju se

odpravi Frančišek sè svojim novim učencem v Asiz, da bi videl, kako bi ga oblekel. Sreča pa ju neka ženska, ki je prosila kaj vbogajme. Frančišek se oberne z angeljskem pogledom k Egidiju ter pravi: „Brat moj, dajva tej ženski plašč, ki ga imate, iz ljubezni do Boga“. Egidij ga precej da in ta dar se je vzdignil pred njegovimi duhovnimi očmi visoko gori do nebes.

Ali tako darovalni ljudje niso mogli dolgo časa ostati v puščavi; kmalu so se poskusili v delavnem življenju. Bernard in Peter sta šla na Rimsko, Frančišek in Egidij pa v Marko Jakinsko, da bi tam učili narod ter ga spodbujevali z dobrimi zgledi. Že ob teh prvih izhodih so se junaške čednosti teh vbozih Kristusovih jasno pokazale. Ako so jim manjkale najpotrebniše reči, so se veselili tega kaker zaklada, ki so ga kupili za svoje premoženje celo, in če jih je gdo razžalil ali kako gerdo ravnal z njimi, ukala jim je duša v nebeškem veselju. Ko so tu in tam mnogo dobrega storili, potem so prišli zopet nazaj h Krivemu potoku, da bi svoje moči v molitvi in v premišljevanju ponovili in pokrepčali.

Zdaj so se pridružili Frančišku novi učenci, Sabatinij, Moriko, Janez od Kapele, ki se je pozneje izneveril in vmerl kaker Judež, nadalje Konstančij, Barbarij, Bernard, Vigilancij in Silvester, tisti, ki je bil Frančišku prodal kamenja, ko je popravljal cerkev svetega Damijana.*)

Junaški časi v resnici so bili dnevi pri Krivem potoku in z nekako nepremagljivo močjo ga vlečejo k sebi, gdor piše zgodovino, pa tudi vsako kerščansko dušo, ki časti ko zibel velike in čudovite naprave to ponižno in raztergano kočo, ki je bila tako ozka, da je moral vsaki imeti svoje ime zapisano na steni, da je vedel, kje je njegov prostor, ter je mogel tako opravljati svoje duhovne vaje, da ni motil soseda svojega. Ko je nekega dne mimo šel cesar Oton IV. (to je bilo kinavca meseca, leta 1209), da bi ga papež pomazilil in kronal, mu pošlje Frančišek po dveh bratih to preroško naznanilo: „Slava, ki se zdaj v nji svetiš, ne bo trpela dolgo“. In res je bilo tako. Ves svet ve, kako nesrečen konec je storil ta knez, ki je prelomil svojo besedo in izdal sveto Cerkev.

Mejtem je zajemal Frančišek iz molitve in pokore pogum aposteljna in modrost postavodajavca. V priserčnem svojem obče-
vanju z Bogom je dejal vedno: „O moj Bog, ničesar ni na zemlji,

*) Glej „Cvetje“ I. letnik, stran 13.

kar ne bi bil pripravljen vesel zapustiti, nič tako ostrega in težavnega, kar ne bi radosten prestal, nič, česar se ne bi lotil v povečanje Gospoda mojega Jezusa Kristusa sè vsemi močmi, dušnimi in telesnimi, in koliker le morem, hočem spodbujati in priganjati vse ljudi, da bodo Boga čez vse in iz celega sereca ljubili.“

Nekega dne skliče svoje brate, potem ko je dolgo časa molil, ter jim pravi: „Pogumni bodite, veselite se v Gospodu, ne žalujte, ker vas je malo; to, ker smo priprosti jaz in vi, naj vas ne plaši; zakaj Bog mi je pokazal, da bo pomnožil in razširil to družino po vseh delih sveta. Sicer bi rad zamolčal, kar sem videl, ali ljubezen me sili, da naj vam povem, da vam bo koristilo. Jaz sem videl veliko množico ljudi, ki so prihajali k nam, da bi se oblekli v to obleko ter se lotili z nami tega življenja; še zdaj mi zvoni po ušesih hrup teh, ki so hodili in vračali se po vkazu svete pokorščine, in vse ceste sem videl polne ljudi skoraj iz vseh narodov, ki so se tukaj zbirali. Prihajajo Francozi, Španci hitijo, Nemci in Angleži teko in drugih raznih jezikov se podvzuje prevelika množica.“ — Ko so to slišali bratje, so bili polni svetega veselja, bodisi zavoljo milosti, katero je podelil Bog svetniku svojemu, bodisi ker so hrepeneli po zveličanju bližnjih.

In Frančišek jim je rekel nadalje: „Pomislimo, bratje moji, kaj je naš poklic; ne le zavoljo našega zveličanja nas je poklical Bog po svoji milosti, temuč tudi zavoljo zveličanja mnogo drugih; zato, da bi šli opominjat cel svet bolj sè zgledom kakor z besedo, da naj se spokori in izpolnjuje zapovedi božje. Res smo videti zaničljivi in neumni, ali ne bojte se, imejte pogum in zaupajte, da bo zveličar naš, ki je premogel svet, iz vas govoril tako, da bo kaj izdalo. Varujmo se dobro, potem ko smo vse zapustili, da ne izgubimo kraljestva nebeškega zavoljo kakega majhinega dobička. Ako najdemo kaj denarja, ne cenimo ga za nič več kakor prah na cesti. Zato pa ne obsojimo niti ne zaničujemo bogatincev, ki v mehkužnosti žive in ničemerno lepoticje nosijo. Bog je njihov gospodar kakor naš; on jih lahko pokliče in opraviči. Pojdite torej in oznanjujte pokoro k odpuščanju grehov in mir. Našli boste vernih ljudi, pohlevnih in ljubezni polnih, ki bodo z veseljem sprejeli vas in vaše besede; pa tudi drugih, nevernih, ošabnih in brezbožnih, ki vas bodo zasramovali ter se odločili zoper vas. Dobro se pripravite, da boste vse poterpeli s ponižno poterpežljivostjo. Ne bojte se! v kratkem se vam bodo pridružili mnogi modri in plemeniti možje, da bodo pridigali kraljem, knezem in narodom. Po-

terpežljivi bodite v britkosti, goreči v molitvi, pogumni pri delu, pa bo vaše plačilo kraljestvo božje, ki je večno.“

Ko je izgovoril te goreče in preroške besede, razdeli pot, ki so ga imeli nastopiti, v podobi križa proti vsem štirim krajem sveta, objame in blagoslovi vsakega s temi novimi besedami svete pokorščine: „Verzi svoje misli v naročje Gospodovo, pa te bo on re-dil.“ Te besede je vselej rekel, keder je pod pokorščino kam pošiljal brate.

In šli so po dva in dva proti severu in proti jugu in kjer so prišli v mesto ali v vas, so pridigali čisto in odkritoserčno, kar jim je sveti Duh vdihnil. Keder so jih ljudje vprašali, kedo so, so odgovarjali: „Spokorniki smo, iz Asiza smo prišli.“ Kar so izpro-sili vbogajme, so delili z vbozimi. Kjer so našli cerkev, so se ver-gli na tla in molili, kaker jih je učil sveti Frančišek: „Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, tukaj in po vseh cerkvah, ki so na zem-lji, in blagoslavljam te, ker si odrešil svet skoz svoj sveti križ.“

Ko se je vernil h Krivemu potoku, je želel sveti Frančišek videti okoli sebe zbrane vse svoje otroke, da bi vterdil svoje delo z boljšimi predpisi. Molil je torej, naj bi Bog dal, da bi se zbra-la družinica njegova, in res, duh božji je zbudil v vsakem to mi-sel, da bi se vernil. Veliko je bilo veselje, ko so se zopet zdru-ženi objemali. Vsi so pripovedovali ponižno in zvesto, kaj se jim je pripetilo; s posebno radostjo pa so govorili o zasramovanju in krivicah, ki so jih izkusili na potu. Nato so se lotili prejšnjega mej molitev in spokorne vaje razdeljenega življenja.

Tedaj je spisal Frančišek vodilo v 23. poglavjih, ki je obse-galo poleg navadnih trih obljud popolno odpoved vsaketera last-nine in dolžnost le od miloščine živeti. Potem je nekega dne re-kel bratom svojim: „Vidim, bratje, da hoče Gospod v svoji dobro-ti pomnožiti in razširiti našo družbo. Pojdimo torej k materi svoji, sveti cerkvi rimski, ter povejmo papežu, kaj je Bog po našem tru-du milostno poklical v življenje, da bomo svoja dela nadaljevali po njegovi volji in pod njegovim poveljem.“

Zdaj se odpravijo vsi proti Rimu in Bernard iz Kvintavale jih je vodil, ker so si bili njega izbrali za vrejevavca potovanja svojega. Hodili so veseli in polni zaupanja svojo pot; z molitvijo in pobožnimi pogovori so si delali kratek čas. Ko so šli skozi me-sto Rijet, zagleda Frančišek nekega viteza, Angela Tankreda po imenu, ki ga je precej nagovoril, dasiravno ga ni poznal. „Angel“, pravi, „dolgo je že, kar nosite orožni pas, meč in ostroge; zdaj je

treba, da vzamete za pas en debel štrik, za meč križ Jezusa Kristusa in za ostroge prah in blato poljsko. Pojdite za mano; jaz vas bom naredil za viteza Jezusa Kristusa“. In Angel je šel ter izpolnil skrivnostno število dvanajstih učencev. Tako je bila doveršena nova podobnost mej zveličarjem našim in svetim Frančiškom, gorečim njegovim služabnikom.

Tedaj je sedel na stolu svetega Petra veliki papež Inocencij III., ki je veličanstvo in slavo svete Cerkve v tako čisti svitlobi povzdignil in pomnožil. V Rimu je sprejel Frančiška in njegove sinove stari prijatelj njihov, škof asiški, ki je ravno bil v večnem mestu. Ali žalosten je bil, ker je mislil, da hočejo zapustiti njegovo škofijo, katero so s pridigami svojimi duhovno redili, sè zgle-dom spodbujevali; berž pa, ko je izvedel pravi namen njihovega prihoda, jih je priporočil, kar je le mogel, kardinalu Janezu od svetega Pavla, škofu Sabinskemu, kateri jih je podpiral z mogočnim svojim vplivom.

Inocencij III. se je sprehajal nekega dne v lateranski palači po neki vzvišani terasi, zercalo imenovani, kar zagleda siromaškega vbožca, ki se mu bliža, ter mu začne govoriti o vstanovljenju neke nove na vboštvo operte duhovne naprave. Papež ga zapodi; ali po noči nato vidi kako mu pred nogami počasi raste paljma, ki postane lepo, mogočno drevo. Papež se čudi nad to prikazenjo, ali ne sprevidi nje pomena, dokler je spoznal v notranjem razsvetljenju, da je paljma pomenila vbožca, ki ga je prej ta dan odslovil. Da ga torej poiskati, in pripeljali so k njemu Frančiška. S kardinali obdan ga sprejme; posluša razlaganje namenov njegovih ter se šteje srečnega, da more podariti sveti Cerkvi pravih vbozih, ne kaker so bili tisti lijonski krivoverci, ki so sè svojim napuhom toliko zmešnjav in nesreč napravili na svetu. Ali neketeri kardinali so bili zoper; tako vboštvo se jim je zdelo prenezmerno in presegajoče moči človeške. Tedaj se vzdigne škof sabinski ter pravi: „Ako ne vslišimo prošnje tega vbozega, kaker, da je vodilo njegovo novo in pretežko, varimo, da ne zaveržemo evangelija samega, zakaj vodilo, ki prosi, da bi se poterdilo, se zлага s tem, kar uči evangelij; terditi pa, kaker da ima evangelijska popolnost nekaj nespametnega in nemogočega v sebi, to se pravi rógati se Kristusu, ki nam je dal evangelij.“ Papeža je presunila ta misel ter je rekel Frančišku: „Sin moj, prosi Gospoda Jezusa Kristusa, da nam dá spoznati svojo voljo, da bomo pospeševati mogli tvoje po-božne želje.“

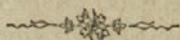
Služabnik božji gre in moli goreče ; kmalu pa pride zopet ter tako pripoveduje papežu : „Sveti oče! Enkrat je bila ena devica, silno lepa ali vboga, ki je živela v neki puščavi. Videl jo je pa en kralj in lepota njena ga je mikala, tako da jo je vzel za ženo. Prebival je ž njo nekoliko let ter dobil od nje otrok, ki so imeli vse poteze očeta svojega in lepoto svoje matere. Potem se je vrnil na svoj dvor. Mati je odgojevala te njegove otroke z veliko skerbjo in čez nekaj časa jim je rekla : „Otroci moji, vi ste rojeni od enega velikega kralja ; pojdite ga iskat pa vam bo dal, kar vam gre.“ In otroci pridejo h kralju. On jih vpraša, ko vidi njih lepoto : „Čigavi otroci ste?“ In oni mu odgovore : „Mi smo otroci tiste vboge žene, ki v puščavi stanuje.“ In kralj jih objame z velikim veseljem. „Ne bojte se!“ pravi, „vi ste moji otroci. Ako se ptujci goste pri moji mizi, kolikanj bolj moram skrbeti za svojo decó!“ — Ta kralj, presveti oče! je naš Gospod Jezus Kristus. Tista devica, tako lepa, je vboštvo, ki je zaverženo in zaničevano povsod ter se nahaja na tem svetu kaker v puščavi. Kralj kraljev, ki je z nebes prišel na zemljo, je to devico tako ljubil, da se je poročil ž njo v jaselcah. Ž njo je imel mnogo otrok v puščavi tega sveta, aposteljne, puščavnike, menihe in mnogo drugih, ki so radovoljno objeli vboštvo. Le-ta dobra mati jih je poslala k nebeškemu kralju, njihovemu očetu, sè znamenjem njihovega kraljevskega vboštva, kaker tudi njihove ponižnosti in pokorščine. In ta veliki kralj jih je sprejel dobrotljivo, obljubil jih je hraniti ter jim je rekel : „Jaz, ki delam, da moje sonce vzhaja nad pravičnimi in nad grešniki, jaz, ki dajem vsem stvarjem to, kar jim je potrebno, kolikanj rajši bom skrbel za otroke svoje!“ Ako obeta kralj nebeški tem, ki za njim hodijo, da bodo kraljevali vekoma, s kolikanj večo zaupnostjo se mora verovati, da jim bo dal to, kar daje vedno tolikanj radodarno dobrim in hudobnim!“ — „V resnici, to je tisti človek, ki bo podpiral Cerkev Kristusovo z deli in nauki svojimi!“ zakliče papež ter pripoveduje, kako je videl preteklo noč v spanju nekega vbožca, ki je podpiral veliko cerkev sv. Janeza v Lateranu, ko se je htela podreti. Frančišek poklekne ter obljubi papežu vdano pokorščino, nato prejme apostoljski blagoslov in ustno poterjenje svoje vstanove. Ko je potem z učenci svojimi obiskal grob svetih aposteljnóv, se odpravi ž njimi nazaj proti Asizu, ter gre skozi dolino spoletansko, da bi tam oznanjevali mir božji.

Kmalu nato je benediktinski opat montesubazijski, po želji škofa asiškega Frančišku in njegovi skupščini podaril cerkvico sve-

te Marije Angelske, ali porcijunkulo. Sveti Frančišek je slutil veličastni namen te male kapelice ter je zaklical vesel: „Le-to le je svet kraj, kjer bi imeli bolj angeli prebivati kaker ljudje; ta kraj bo večni spominik dobrote božje do nas.“ In vsako leto je poslal v znamenje hvaležnosti majhino pletenico lipánov v Monte-Subázij, ribic, ki jih je v veliki množini v potoku, ki teče mimo svete Marije Angelske.

Zdaj se je mogla vboga družina Frančiškova brez skerbi oddehniti; imela je prostor na soncu. Močan po poterjenju papeževem se ni bal Frančišek ničesar več na svetu. Letal je po vseh mestih, terghih in vaseh ter klical vsem povsod: „O vi, ki želite ta biser edini, evangelijski, pridite, združite se z nami, da bomo teržili z nebesi. Prodajte, kar imate, in dajte vbozim, pa pridite k meni oproščeni vseh skerbi. Pridite, delajmo pokoro! pridite, hvalimo Boga in služimo mu v priproščini in vboštvu!“ — In vsak večer se je vračal, obdan od svojih novih duhovnih pridobitev ko zmagovavec k sveti Mariji Angelski. Število teh učencev svetega yboštva se je množilo čudovito. Imenujmo tukaj le neketere. Brat Rufin se je svetil z lepimi čednostmi kaker svitla mavrica v oblakih, kaker erdeča roža vertnica zavoljo svoje goreče ljubezni in kaker bela lilija zavoljo svoje čistosti je razširjal sladko dišavo v Cerkvi božji. Brat Leon je bil izpovednik Frančiškov in najpriserčniši prijatelj njegov; „ovčica božja“ mu je ljubeznjivo rekel sveti oče; podoben je bil nekako svetemu Janezu evangelistu, ljubljencu Jezusovemu. Čudež ponižnosti je bil brat Masej Marinjanski*) in ravno tako priprosti brat Juniper, ki ga je imenovala sveta Klara „igračico Kristusovo.“

Tako je bil sveti Frančišek v enem letu že obilo vdanih učencev si pridružil, in kmalu je spoznal, kako potrebno je z enakimi pomočki tudi mej ženskim svetom začeti podobno prenovljenje.

Neizmerna lepota presvetega Serca Jezusovega.

2. Naj bolj verno Serce.

Lepota slehernega serca so njegove čednosti. Čem več keršćanskih čednosti ima katerokoli serce in v čem veči popolnosti si

*) O teh svetih bratih glej več v I. letniku „Cvetja“, str. 42—46, 75—80, 199—205.

jih je pridobilo, tem boljše se sme imenovati. In ravno zato je Serce Jezusovo naj boljše Serce, ker ima vse čednosti v naj večji popolnosti.

Čednosti pa so sploh, kaker znano, božje in djanske čednosti. Čednosti, ki se obračajo neposredno na Boga samega, se imenujejo božje čednosti, kaker: vera, upanje in ljubezen; katere pa zadevajo izpolnjevanje božje volje oziroma ljudi, so djanske čednosti. V vseh se je Serce Jezusovo odlikovalo.

Mej božjimi čednostmi je vera na prvem mestu; zakaj tridentski zbor je določil (VI, 8) da začetek človeškega zveličanja, podlaga in korenina vse pravičnosti je vera. „Brez vere je nemogoče Bogu dopasti“ priše sv. apostelj Pavel (Hebr. 11, 6) in Zveličar naravnost pravi: „Kedor ne veruje, bo pogubljen, — je že sojen“ (Jan. 3, 18).

Vender pri Jezusu ne moremo o veri govoriti tako, kaker pri nas ljudeh. Vera je namreč po besedah sv. Pavla (Hebr. 11, 1) prepričanje o rečeh, katere se ne vidijo. Kristus pa je vse videl in vse vidi, karkoli imamo ljudje verovati. Nikodemu je rekel: „Resnično, resnično ti povem, da kar vemo, govorimo, in kar smo videli, pričujemo (Jan. 3, 11). Dalje je rekel: „Kateri je od nebes prišel, je čez vse. In kar je videl in slišal, to pričuje (Jan. 3, 31. 32). Če je tedaj Jezus na zemlji Boga gledal, se prav za prav ne more reči, da je veroval vanj.

Toda, ker je Jezus združeval božjo in človeško natoro v eni osebi in je večkrat sam bolj ozir imel na človeško natoro ter je sploh le po svoji človeški natori mogel terpeti in odrešiti nas, se mu pač sme v tem oziru tudi pripisovati čednost sv. vere. Imel je, kaker sv. Tomaž Akvinski uči, zasluženje versko, zakaj vera ima vse zasluženje v tem, da se prostovoljno vklanja božji besedi: pokorščina stori, da je vera zaslužljiva. Zato tudi apostelj Pavel naznanja namen svojega velikanskega truda in apostoljskega delovanja z besedami: „da bi bili veri pokorni vsi narodi“ (Rim. 1, 5).

V tem obziru moramo tudi reči, da je bil Jezus ravno zoper vero od satana naj huje skušan. Satan mu je naravnost rekel: „Ako pred me poklekneš in me moliš, ti vse to dam“. Satan, ki Jezusa pač ni do dobrega poznal, je bil pripravljen vsa kraljestva dati, če odpade in k njemu prestopi — njega moli. To se ve, da je bilo pri Jezusu nemogoče to, kar pri sto in sto družih tako zlahkoma doseže — odpad od vere! In ravno v

tem nam je dokaz, kako zelo verno je bilo Jezusovo Serce, in pa naj lepši zgled, kako se moramo boriti v najnevarniših skušnjavah, v skušnjavah zoper sv. vero; namreč prav na kratko pa odločno s krepko besedo: „Poberi se satan, zakaj p i s a n o je itd.“

Ali od te strani ne mislim dalje opisovati najpopolnše vernosti Jezusovega Serca, ampak od neke druge strani.

Jezusovo premilo Serce se sme namreč tudi zato imenovati naj verniše Serce, ker je negdaj na zemlji tolikanj ljubilo, tolikanj želelo in iskalo vere. Oh, nobena reč mu ni bila tako zelo pri sercu, kaker vera. Po vsej pravici smemo terditi, da največkrat je bilo presveto Serce Jezusova na zemlji žaljeno zavoljo nevere poslušavcev; razveseljeno pa je bilo vselej, keder je pri kom vero našel, ali jo vsaj pričakoval — naprej videl.

Zarad nejevere so se mu farizejci naj bolj zamerili, in ravno zastran nejevere jih je največkrat in najostreje poprijemal. In ker njegovo svarjenje ni pri njih nič izdalo, se je bitko zjokal na Oljski gori, ko je šel zadnjikrat v Jeruzalem ter je tudi z jokajočim glasom sam naznanil vzrok svojih vročih solz: ker namreč še zdaj niso hoteli „spoznati“ t. j. verovati. In menim, da nobena reč nam ne more tako živo pričati kaker le-te solze, kako zelo je Jezusovo Serce ljubilo — sv. vero.

Z ljudstvom in z apostelji je Jezus sicer bolj prizanesljivo govoril, ker je poznal vsaj njih dobro voljo. Vender tudi le-ti so le premnogokrat žalili njegovo premilo Serce sè svojo slabovernostjo. Jezus je radovoljno prenašal mraz in vročino, zaničevanje in poniževanje, ni se pritoževal: a slabovernost pa je večkrat očital ljudstvu in apostelnom.

Ko so se v čolnu apostelji pred viharjem tresli, jim je rekel: „Kaj se bojite, maloverni?“ In še, ko je bil zadnjikrat pri njih pred svojim vnebohodom — takorekoč za slovo — je svaril njih nevero in terdobo njih serca, da tistim, kateri so videli, da je vstal, niso verjeli (Mark. 16, 14). Dvema učencema je na poti v Emavs očital: „O vi nespametni in kesnega serca verovati vse, kar so govorili preroki“ (Luk. 24, 25).

Posebej pa je rekel Petru, ko ga je naverh valovja dvojljiva nevernost obšla: „Maloverni, pokaj si dvojil?“ (Mat. 14, 31.) In sv. Tomažu je očital: „Zdaj si veroval, Tomaž, ker si me videl; blager jim, kateri niso videli, in so verovali“ (Jan. 20, 29).

Po kolikrat je tudi ljudstvo sploh svaril zastran nejevere in v Nazaretu se je kar „čudil nad njih nejevero!“ (Mark. 6, 6).

Posebno jasno nam pa kaže ta le dogodba, koliko je veljala v Jezusovih očeh sveta vera.

Drugi dan po spremenjenju na Taboru je stopil Jezus mej množico. Neki mož izmež množice se približa, poklekne pred njega in kliče: „Učenik! prosim te, ozri se na mojega sinu, ker je moj edini. Vsmili se ga, ker je mesečen in veliko terpi; zakaj mutastega duha ima, in kjerkoli ga popade, ga meče in vlačí, da se pe-ni in škriplje z zobmi in sahnje; večkrat ga v ogenj verže in večkrat v vodo. In sem prosil tvoje učence, naj ga izženó, pa ga ni-so mogli.“ Jezus pa je odgovoril in rekel: „O neverni in spa-čeni rod! kako dolgo bom pri vas? in doklej vas bom terpel? Pripelji mi sem svojega sinu“. In so ga pripeljali, in ko je prišel in Jezusa zagledal, ga je hudobni duh tako stresel, da je na tla padel in se valjal in penil. — Zdaj Jezus vpraša očeta: „Koliko časa je že, da se mu tako godí?“ Oče pravi: „Od mla-dega. Ali če kaj moreš, vsmili se nas in pomagaj nam!“ Jezus pravi: „Če moreš verovati! Vse je mogoče verujočemu“. In zdajci zavpije oče mladeničev in s solzami reče: „Verujem, o gospod! Pomagaj moji neveri!“

In Jezus je zažugal nečistemu duhu ter mu je rekel: „Gluih, mutasti duh! jaz ti zapovem: izidi iz njega in ne hodi več vanj!“ In je zavpil in ga je silno stresel in je šel iz njega. Deček pa je bil kaker mertev, da jih je veliko reklo: „Vmerl je“. Jezus pa ga prime za roko, ga vzdigne in ga zdravega očetu izroči.

Poznej so učenci Jezusa skrivaj vprašali: „Zakaj nismo mi mogli tega duha izgnati?“ Jezus jim odgovori: „Zavoljo svoje nevere. Zakaj resnično vam povem, ako imate vero kaker gorčično zerno, porečete tej gori: „Prestavi se od tod tje!“ in se bo prestavila in nič vam ne bo ne-mogoče.“

Tedaj iz lastnih besed Jezusovih razvidimo, da se brez vere pri njem nič ne opravi, vera pa da vse premore. Zato je pa tudi le tedaj čudeže delal, ako je kje vero našel, ali si jo vsaj obuditi upal. Pri očetu nesrečnega mladeniča je le nekoliko vere — le malo iskrico — videl, ali z ljubeznjivim opominjevanjem je malo iskrico tako razgrel, da je s solzami prosil več vere; in koj je bilo pomagano. Enako je rekel dvanajstletni bolnici, ki je ozdrave-la, robu njegovega oblačila se dotaknivši: „Zaupaj, hči! tvoja vera te je ozdravila“. Tudi kananejko, ki ni nehala prositi za svojo hčer, je slednjič vslišal rekoč: „Velika je tvoja vera;

naj se ti zgodi, kaker si prosila“. Slepčema, ki sta za njim vpila: „Sin Davidov, vsmili se naju!“ je rekel: „Verujeta, da vama morem to storiti?“ In še le ko pravita: „To je, da, Gospod!“ se njiju oči dotakne rekoč: „Po vaju veri se vama zgodi!“ Mertvoudnega je ozdravil zavoljo vere tistih mož, ki so ga na postelji predenj postavili. Bolnemu hlapcu je dal zdravje zavoljo dobrega gospodarja, ajdovskega stotnika. katerega je najpred zastran vere tako lepo pohvalil: „Take vere nisem v Izraelu našel!“ in precej prošnjo vslišal rekoč: „Pojdi, in kaker si veroval, naj se ti zgodi!“

Kaker je aposteljnom očital, da zavoljo svoje nevere niso mogli hudobnega duha izgnati, tako jim je pa po drugi strani obljubil oblast čudeže delati, pod tem pogojajem, če verujejo: „Resnično, resnično nam povem. Kedor v me veruje, bo tudi delal dela, katera jaz delam, in še večja bo delal, ker jaz grem k Očetu“ (Jan. 14, 12). „Kateri pa verujejo, pojdejo ta znamenja za njimi: v mojem imenu bodo hudiče izganjali, nove jezike govorili, kače prijemali in ako kaj strupenega pijejo, jim ne bo škodovalo; in na bolnike bodo roke pokladali pa bodo ozdraveli“. (Mark. 16, 17. 18.)

V resnici, kjerkoli je dovelj terdno vero našel, je bilo njegovo serce tako oveseljeno, da je bil pripravljen vse storiti, kar koli bi ga bil kedo prosil zase, pa/tudi, kaker smo videli, večkrat za druge. In za vse čase je obljubil: „Vse, karkoli prosite v molitvi, če verujete, se bo zgodilo“. (Mat, 21. 22.) Še ponuja celo svojim izvoljenim rekoč: „Ako je kedo žejen, naj pride k meni in naj pije. Kedor v me veruje, poteko, kaker pismo pravi, potoki žive vode iz njegovega oserčja“. (Jan. 7, 27. 28.) Toraj ne po malem, ne po kapljicah, ne kaker neznaten studenec, ampak kaker dereč potok, kaker široka reka, hoče, da pritaka obilnost milosti tistim, ki verujejo.

Toda, kaj bi dalje našteval? Ako bi hotel celoma dokazati, kako zelo je Jezusovo Serce vero ljubilo, za vero se prizadevalo, moral bi kar ves evangelij prepisati; zakaj vse, kar je govoril in delal od prvega trenutka v jasecah do zadnjega izdihljeja na križu: vse je bilo storjeno zato, da bi vero obudil in vterdil. Kaj bi bila neki pomagala smert Zveličarjeva na križu, ke bi ljudje ne verovali? Z vero si še le sleherni more prilastiti zasluženje Jezusovega terpljenja: zadolženi neverci nimajo deleža. Jezus je dovelj jasno govoril, ko je rekel Nikodemu: „Tako je Bog svet ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sinú, da

se ne pogubi, kedor koli vanj veruje, temuč ima večno življenje.“ (Jan. 3, 16.)

Nekako naj genljiviši dokaz, kako zelo verno je bilo Jezusovo Serce, se mi zdi pa to le. Čutilo mi pravi, da slehernemu mora biti naj bolj pri sereu to, za kar največkrat in naj raje moli! — In kaj menite, zakaj je naš Zveličar, ko je cele noči v molitvi prečul in sicer tolikrat odločen od apostelnov v samoti molil — zakaj je neki naj več in najbolj goreče molil? Mi bi tega ne vedeli, ke bi nam ne bil sam razodel. Gotovo je Jezus v tistih tihih urah samotne molitve mnogo reči prosil svojega nebeškega Očeta, katere so nam ostale skrivnost; ali to pa vemo, da je mnogo molil za sv. vero. Saj je sv. Petru sam rekel: „Jaz pa sem prosil zate, da ne jenja tvoja vera“ itd. In veliki četrtek zadnji večer pred svojo smertjo je v svoji genljivi slovesni molitvi nebeškemu Očetu izročal in priporočal, ne le aposteljne, papeže, škofo in duhovne, ampak vse vse, kateri bodo kedaj verovali v njegovo ime: „Pa ne prosim te samo zanje (učence), ampak tudi za tiste, kateri bodo po njih besedi v mene verovali... da svet veruje, da si me ti poslal“. (Jan. 17, 20. 21.)

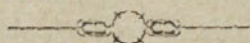
Po vsej pravici tedaj smemo Jezusovo Serce imenovati — najverniše Serce. In če hočemo biti ljubljenci naj svetejšega Serca, prizadevajmo si, da bomo sami dobro podučeni in kaker skala terdni v veri, pospešujmo pa vsak po svoji moči vero in versko življenje tudi pri družih. Jezusovemu Sercu gotovo veliko veselje delajo vsi tisti, ki pridno pomagajo njegovo sv. vero širiti po sv. detinstvu, po misijonih in drugih napravah mej ajdovske rodove; pa tudi vsi oni, ki mej svojim domačim narodom užigajo in netijo ogenj sv. vere z vestnim podučevanjem nežne mladine, s podučno ogrevajočim pisanjem, z razširjanjem dobrih verskih spisov, z možato besedo itd. Najbolj pa se mu bomo prikupili, ako po sv. veri živimo in tako pre naredimo svoje serce, da bo Jezusovemu najsvetejšemu Sercu čedalje bolj podobno, zakaj v nobeni reči ni tako ozka zveza kaker mej sv. vero in lepim življenjem. Kedor ima odprto serce za božje nauke in milosti, bo gotovo lepo živel, nasproti pa ima tudi vsak veselje do sv. vere, kedor ima čisto in pošteno serce. To nam priča Jezus sam v besedah, ki jih je govoril Nikodemu: „To pa je sodba, ker je luč prišla na svet, in so ljudje bolj ljubili temo ko luč; zakaj njih dela so bila huda. Sleherni namreč, kateri hudo dela, sovraži luč in ne pride k luči, da niso svarjena njegova dela. Kedor pa dela resnico, pride k luči, da

se razodenejo njegova dela, ker so v Bogu storjena“. (Jan. 3, 19—21.) Tudi pravi Jezus, da se ne bo zmenil za tacega človeka, kateremu je malo mar, njegova sveta reč: „Kedor bo mene zatajil pred ljudmi, bom tudi jaz njega zatajil pred svojim nebeškim Očetom!“ In koliko to pomeni „zatajiti koga“, zlasti na dan plačila, lahko razume zdrava pamet.

Jesu, mitis et humilis corde,
fac cor meum sicut cor
Tuum!

Jezus, iz serca krotak in
ponižen, stori, da bo moje
serce Tvojemu podobno!

(300 dni odpustka. Pij IX. 23. sept. 1860.)

Novi svetniki.

1. Sveti Lovrenec Brindiški.

(Konec.)

Ko je p. Lovrenec tri leta jako hvale vredno opravljal najvišjo častno službo svojega reda, ga pošlje papež Pavel V. ko ne-
navadnega poslanca k raznim knezem in kraljem, da bi oskerbel
najšilniše potrebe svete Cerkve.

Leta 1613 so ga izvolili zopet za generalnega definitorja ter
ga po želji papeževi ko generalnega komisarja poslali v mesto Je-
novo. Tamkajšnji kapucini so ga hteli za provincijalnega ministra
in na posebno povelje papeževo je moral to službo prevzeti. Ko je
doslužil svoja tri leta, je moral v Piemont, Milan, Savojo, na Špan-
sko in v druge kraje, da bi pridobil laški deželi mir ter bi se kon-
čale vojske, ki so vlačile za sabo nesrečo ljudstvom in neizmerne
britkosti. Res je dosegel, da se je vernilo mesto Verčelli vojvodu
Savojskemu ter se vojska končala.

Leta 1618 se je zopet zbral v Rimu generalni kapitelj in pa-
ter Lovrenec je bil v četrtič izvoljen za vesoljnega svetovavca svo-
jega reda. Po kapitelnju pride v Napolj z namenom, da pojde v
svoje rojstno mesto Brindiz, kjer je bil bavarski vojvoda nunam
kapucinkam vstanovil samostan ter je želel, da bi ga šel pogledat
pater Lovrenec, ki naj bi tem nunam primerno vravnavo dal. Ali
pater Lovrenec ni imel več videti svojega domačega mesta. Prijela

ga je hudica (podagra) v rokah in nogah, tako da je moral ostati v samostanu svojega reda v mestu Kazerti kakih 25 kilometrov proti severu od Napolja.

Tisti čas je bilo Napolitansko pod oblastjo španskega kralja, keterega je nadomestoval v Napolju vojvoda Osunski ko namestni kralj. Ta vojvoda je bil grozno malopriden človek, ki je nevsmiljeno derl napolitansko ljudstvo. Neizrečeno ošaben in časti lakomen je mislil celo odpasti od svojega kralja ter na svojo glavo postaviti napolitansko krono. Zato si je najel ptujih vojščakov, Francozov in Valoncev, ki so ropali po deželi, kaker se jim je ljubilo, ne le po hišah, kjer so bili na kvartirju, temuč celo po cerkvah. Tako s težkimi davki preobloženo in surovim ptujim vojakom v oblasti je napolitansko ljudstvo z nejevoljo nosilo jarem namestnega gospostva. Veljaki napolitanski so iskali pomoči ter se zgovorili natihoma, da pošljejo poslanstvo h kralju na Špansko potožit mu nesrečo svoje dežele. Da bi pa postavno ravnali, nazodenejo namestnemu kralju svoj namen, kaker da žele prositi kralja, naj bi jim polajšal davke. Vojvoda Osunski na videz privoli, ker ni imel pravice braniti, v sercu pa skiene na vsak način ovreti to nakano. — Veljaki izvolijo za poslanca patra Lovrenca, ker jim je bil dobro znan po svetosti in čudežih, ki jih storil, tudi vaje takih poslov in priljubljen pri španskem kralju Filipu III. Posvetujejo se torej s tamkajšnjim provincijalom kapucinskim ter naznanijo natihoma svoj namen papežu. Ko dobijo po kardinalu zavetniku kapucinskega reda dotično dovoljenje, hočejo berž naznaniti svoj sklep patru Lovrencu ter ga prositi, naj bi se hitro ko mogoče odpravil na pot.

Poslednje dni meseca kimavca prinese poseben posel patru Lovrencu v Kazerto pismo od patra gvardijana iz Napolja, kjer mu piše, da ima po naročilu kardinala zavetnika brez odlašanja v Napolj priti, čakajo ga važna opravila.

Drugi dan zvečer je bil pater Lovrenec v resnici že v Napolju, kjer so ga pričakovali v samostanu prvi možje iz mesta in dežele. Še se ni dobro odehnil, ko mu naznani gvardijan, da hočejo gospodje govoriti ž njim o silno važnih zadevah. Zbrali so se v obednici, kjer je bilo največ prostora. Ko stopi notri pater Lovrenec, tako pripoveduje nekedo, ki je sam bil poleg, pokleknejo gospodje ter začno britko jokati; povedo mu nato, kako so sklenili poslanca poslati do kralja na Špansko ter prositi, da bi se za božjo voljo vsmilil dežele; za poslanca pa so si izvolili njega ter ga prosijo, naj iz ljubezni do Boga in preblazene device Marije sprejme

to težavno nalogo. Ko pater Lovrenec vse to vidi in sliši, se začne vmikati in izgovarjati, ker je star in bolan, ter prosi, naj si izbere koga drugega. Ali ti pritiskajo še bolj ter jokajo tako milo, da se tudi pater gvardijan in drugi patri, ki so bili zraven, niso mogli zderžati. Náto mu izroče pismo, kjer mu kardinal zavetnik vkažuje, naj sprejme poslanstvo in gre. Ko vidi pater Lovrenec od ene strani povelje zavetnikovo, od druge prošnje in solze prvih veljakov napolitanskih, se vda; prepričan, da je tako velja božja, sprejme poslanstvo.

Po tem dogovoru niso mislili pater Lovrenec od ene in veljaki napolitanski od druge strani na nič kaker da pripravijo beržko mogoče vse, kar je bilo treba k poslanstvu ter da najdejo pomočke, da ne padejo v zanjke namestnemu kralju, katerega hudo serce in zvijače polno glavo so poznali.

V resnici, vojvoda Osunski je začel obžalovati dovoljenje, katero je dal veljakom, hitro ko je zaslutil, kaj se je zgodilo v kapucinskem samostanu. Vedel je namreč, kak mož je pater Lovrenec in kako priljubljen španskemu kralju. Sklene torej vso moč napeti, da vbrani in ovre poslanstvo. Razpošlje ogleduhe ter razpostavi straže, da bi prijeli kapucina, beržko bi hotel iz mesta. In ker je sumnjaj, da se hoče po morju odpeljati, odpravi dve ladji, da bi semtertje plavale v napolitanskih vodah ter preiskavale čolnove in popotnike, in ko dobe patra Lovrenca, naj mu ga pripeljejo ali živega ali mertvega.

Od druge strani pa tudi Napolitanci niso počivali. Patra Lovrenca so opravili v obleko valonskega vojščaka ter ga posadili na konja; tako je prišel po noči 2. vinotoka iz mesta, spremljan od nekoliko plemenitih mož, in tako je jezdaril po stranskih potih tudi drugo in tretjo noč, ter prišel za praznik sv. Frančiška v kapucinski samostan v Torre del Greko, majhino mesto, kakih deset kilometrov od Napolja proti jugu. Zvečer ravno tistega dne je s tovariši srečno prišel do morja. Pripravljeni ste bile dve majhini ladji z vesli in jadri. Ali ko je hotel pater Lovrenec na ladjo, dobe sporočilo o veliki nevarnosti, ki jim je pretila. Pred njimi ste bile namreč dve drugi ladji, oboroženi, tisti, ki jih je poslal namestni kralj. Ako so se hoteli odpeljati ob zemlji, morali so zadeti na nje ter v roke priti ljudem, ki so bili poslani loviti jih; ako so hoteli proč od zemlje na visoko morje, morali so se bati v takih ladjah, kaker so bile, gotove pogube od valov in viharja, ki se je bil vzdignil; čakati pa tudi ni bilo časa, ker so jih bili ogleduhi že ovoha-

li. V tej veliki nevarnosti se zateče pater Lovrenec h Bogu in blaženi devici Mariji, kratko pa goreče moli, potem se oberne k mornarjem ter pravi: „Zdaj pa le, bratje! veslajte na visoko morje in ne bojte se ničesar. Kar ne pusti gospod Osunski, to bo pustilo morje; vozili se bomo brez škode.“ Te besede so se sprejele ko prerokovanje, nezmotljivo; vsi se oserčijo, odveslajo na visoko morje, in dasiravno je bila nevihta velika, vendar se ne zgodi nobena nesreča. Po pravici so imeli to za čudež, ki ga je Bog storil na prošnjo patra Lovrenca.

V Jenovi, kjer so se ladje vstavile, so s častjo sprejeli našega svetnika. Od tod ga je imel dalje peljati španski poveljnik, ki je z nekoliko galerami naproti mu prišel. Pater Lovrenec, bolan in truden, kaker je bil, pravi poveljniku, da hoče nekoliko dni počivati in potem se odpeljati. Ali mej tem mu pride iz Rima odpoved, da ne sme iti na Španijo. To je znal izviti prekanjeni mož, namestni kralj, po svojih prijateljih in dopisnikih; ker drugače ni šlo, hotel je tako vstaviti poslanstvo. Ali veljaki napolitanski so pisali kralju španskemu, naj on sè svojo veljavo omogoči, (kar hoče vojvoda Osunski na vsaki način ovreti. Kralj Filip III. vkaže svojemu navadnemu poslancu v Rimu, naj dobi patru Lovrencu dovoljenje, da bo smel iti v Madrid. Dovoljenje res pride in čez tri mesece dolgega čakanja se odpelje Brindiški sè svojimi spremljevalci proti Španiji. V Barseloni najberž stopi na suho ter nadaljuje po zemlji pot proti Madridu. Ali kralj je bil že odešel v Lizbono na Portugalsko, da si pridobi krono tudi tistega kraljestva. P. Lovrenec se napoti za njim.

Dobil ga je v Belemu, ne daleč od Lizbone, v veličastem samostanu jeronimitskem. Kralj sprejme patra sè vsemi častmi, ter naroči, da imajo njemu vrata vedno odpertà biti. Petkrat je bil pater Lovrenec pri kralju, vpervič cele tri ure; v sprednji izbi so bili mej tem njegovi spremljevalci, tako, da so mogli slišati, kaj se je govorilo. Poslanec je potožil kralju vse britkosti in krivice, ki jih imajo terpeti Napolitanci od namestnega kralja, s toliko gorečo zgovornostjo, da je sklenil Filip III. vslišati prošnje svojega ljudstva tako iz ljubezni do pravice, ki jo je dolžan kralj svojim podložnim, kaker da vstreže patru Lovrencu, keterega je tako visoko čislal.

Okoli srede meseca malega serpana je napadla patra Lovrenca nenadoma silno huda griža in spoznal je v duhu, da je to poposlednja njegova bolezen, ki ga bo v kratkem spravila s tega sve-

ta. To naznani svojim tovarišem ter nadalje ne misli več na nič drugega, kaker, da bi se pripravil na srečno zadnjo uro. Opravi torej izpoved čez vse svoje življenje ter sprejme z gorečo pobožnostjo sveto popotnico in poslednje olje. Ko je zvedel kralj o veliki nevarnosti, v kateri je pater Lovrenec, pošlje mu svoje zdravnike ter vkaže knezem in veljakom svojega dvora, naj ga obiskujejo in skerbe zanj ter pogostoma poročajo, kako mu je. Ležal je Brindiški v palači nekega gospoda Petra iz Tolede, ker ni bilo v Lizboni samostana kapucinskega. Tje so se shajali torej najimenitniši gospodje s kraljevega dvora in iz mesta ter radi poslušali prelepe nauke, ki jim jih je dajal še na smertni postelji. Tudi kralj bi bil šel rad pogledat k svetemu bolniku ter pogovoriti se še z njim preden vmerje, ali dvorska navada mu ni pripuščala tega natihoma storiti brez kraljevskega skazovanja.

Zjutraj 22. malega serpana leta 1619 je pater Lovrenec izdihnil svojo dušo radostnega serca in veselega obličja v 60. letu svoje starosti, v 45. po svoji redovni obljubi.

Kralju Filipu se je precej naznanila smert svetega moža. Žaloval je za njim iz serca, tolikanj bolj, ker se je govorilo, da mu je bilo zavdano. Zapovedal je, naj se truplo balzamira in v terdno sè svincem zalito trugo položi. Vstal pa je prepir mej frančiškani observanti in konventuali, kateri bi imeli shraniti sveto truplo; mej tem je šel h kralju gospod Peter iz Tolede, ki je prosil, da bi se smelo prenesti v Viljafranko v španski Galiciji, kjer je on imel svoje posestvo. Kralj je privolil. Tamkaj se je torej pokopalo sveto truplo v cerkvi samostana bosih klarisinj, kjer je bila nuna hči gospoda Petra iz Tolede.

Ljudstvo je hitro začelo obiskovati njegov grob ter ga pobožno klicati na pomoč, in kaker je v življenju storil mnogo velikih čudežev, tako so se godili tudi po smerti na njegovo priprošnjo le še obilniši in večji. Katoliški svet pa, ki ga je živega klical svetnika, je zahteval po smerti, da se za takega tudi očitno in cerkveno spozna. Kmalu so se začele torej potrebne preiskave in 1. rožnega cveta 1783 ga je oklical papež Pij VI. za zveličanega ali blaženega; sedanjemu svetemu očetu Leonu XIII. pa je bilo prihranjeno, da ga tudi ko svetnika vesoljnemu katoliškemu svetu postavijo v češčenje.

Sveti Lovrenec Brindiški je bil mož visoke postave, dolge, goste brade, velikega, dobrotljivega obraza, terdnega, odločnega značaja, v govorjenju premišljen in prikupilen, v vladi in opravilih

natančen in previden, krepak in delaven v vsem. Komaj je bil mrtov, so se razdelile nemnoge reči, ki jih je zapustil, ko relikvije, ter na male kosce razrezala celo kuta kapucinska, ki jo je imel na sebi; patri observanti so ga pokrili z eno svojih. Nasledno noč je dal gospod Peter iz Toleda narediti podobo njegovega obličja.

Kaker že do zdaj frančiškanski red, tako bo odslej vesoljna katoliška Cerkev 7. malega serpana praznovala god tega častiljivega svetnika.

Življenje brata Junipera.

3. poglavje.

Kako je bil brat Juniper po hudičevi nasnovi obsojen na vešala.

Da bi brata Junipera preplašil ter mu pohujšanje in žalost natvezil, je šel nekedaj hudič k nekemu jako nevsmiljenemu tiranu, ki mu je bilo ime Nikolaj, kateri je imel takrat vojsko z mestom Viterbom, ter je rekel: „Gospod, hrabro branite to vašo terdnjavo, ker bo kmalu le-sem prišel velik izdajavec, ki so ga poslali Viterbljanci, da vas vmori in ogenj verže v to terdnjavo. In da je to resnično, vam dam to le znamenje: On hodi okolu kaker vbožec z obleko vso raztergana in zakerpano in s kapuco na rami narobe obrnjeno in razcapano, in pri sebi nosi šilo, s katerim vas ima vmoriti, in na strani ima kresilo, s katerim ima zažgati ta grad. Ako tega ne najdete da je res, storite z menoj po vsi pravici.“ Pri teh besedah se je Nikolaj ves zderznil ter se je silno bal, ker se mu je zdel tisti, ki je rekel te besede, vse skozi pošten človek. In zapove, da naj se straži pridno in da, če ta človek z gori omenjenimi znamenji pride, naj se precej k njemu pripelje.

Mej tem pride brat Juniper, sam, ker mu je zavoljo njegove popolnosti dovoljeno bilo samemu hoditi in vstavljati se, kjer koli se mu je ljubilo. Sešel je pa brat Juniper z nekoliko dečaki, ki so zabavljaje začeli močno se norčevati iz njega. Nad vsem tem pa se ni jezil, marveč jih je še sam napeljeval, da so ga še bolj zasramovali. In ko je do grajskih vrat prišel ter so ga straže vgledale tako nikomer podobnega v ozki in vsi raztergani obleki, — ker je bil obleke en kos mejpotoma dal vbogim iz ljubezni do Bo-

ga, ter se ni več poznalo, da je manjši brat,— so ga peljali togotni, ker so bila dana znamenja očitno videti, k imenovanemu tiranu Nikolaju. In ko ga je družina preiskala, ali ima kako napadno orožje pri sebi, so mu našli v rokavu šilo, ki si je ž njim popravljal podplate, tudi so našli kresilo, ki ga je seboj nosil, da je vkresal ogenj, ker je bil čas vgoden ter je večkrat prebival v hostah in puščavah. Ko vidi Nikolaj pri njemu znamenja, kaker je rekel hudič, ki ga je tožil, zapove, da se mu naj glava dene v zadergo, in tako se je storilo, in sicer tako nevsmiljeno, da mu je šla vervca vsa v meso. In na to ga je dal na tezavnico, ter mu da nategniti in izviniti roke in raztezati ves život brez vsmiljenja. In vprašan, kedo je, odgovori: „Jaz sem naj večji grešnik.“ In vprašan, če je hotel izdati grad ter ga dati Viterbljanom, odgovori: „Jaz sem naj večji izdajavec in nevreden vsake dobrote.“ In vprašan, če je hotel sè šilom tirana Nikolaja vmoriti in grad požgati, odgovori: „Še kaj večega in hujšega bi storil, ke bi Bog pri-pustil.“ Ta Nikolaj, premagan od jeze, ni hotel nadalje preiskovati, temuč je brez odloga in odlašanja obsodil v svojem serdu brata Junipera kaker izdajavca in morivca, da naj se priveže enemu konju za rep in po tleh vleče noter do viselic in tamkaj naj se precej obesi za goltanec. In brat Juniper se ni opravičeval, temuč je vesel in radosten stal, kaker človek, ki je iz ljubezni do Boga zadovoljen v britkostih. In ko so povelje tiranovo izpolnili in brata Junipera za noge privezali konju na rep, ter ga vlekli po tleh, se ni pritožil, ali žaloval, temuč kaker pohlevno jagnje, ki se v mesnico pelje, je ostal v vsi ponižnosti. Pri tem prizoru in nagli pravici, je vrelo tja vse ljudstvo, da bi videlo obešati tega moža tako naglo in nevsmiljeno, in nihče ga ni poznal. Vender, kaker je Bog hotel, neki dober mož, ki je videl, ko so brata Junipera vjeli, ter ga je videl tako naglo obešati, hiti v samostan manjših bratov ter pravi: „Za Boga, prosim vas, pojdite berž, prijeli so nekega vbožčka ter so ga precej obsodili in k smerti odpeljali. Pojdite vsaj, da more dušo izročiti v vaše roke, ker se mi zdi, da je pošten človek, pa ni imel časa, da bi se bil izpovedal. Peljali so ga k vešalam, ter je videti, kaker da mu ni mari za smert ali za zveličanje svoje duše; prosim vas, pojdite berž!“ Gvardijan, ki je bil vsmiljen mož, gre hitro, da bi skerbela za njegovo dušno zveličanje, in ko pride tja, je že toliko ljudstva gledalo to obešanje, da in mogel več blizu. In ta stoji ter čaka primerneга trenutka, in ko je tako čakal, sliši neki glas mej ljudstvom, ki pravi :

„Nikar, hudobnežki, ker mi delate bolečine v noge.“ Pri tem glasu se je gvardijanu zazdelo, da je ta nemara brat Juniper, in v dušni gorečnosti se zažene mej ljudi, ter mu potegne prevezo z obraza, in res vidi, da je brat Juniper; in iz vsmiljenja hoče gvardijan sleči kuto in obleči brata Junipera. Ali ta mu z veselim obrazom kaker smehlja je pravi: „O gvardijan, ti si rejen, ne bi bilo dobro, da bi se videla tvoja načota; nočem.“ Nato prosi gvardijan, z velikim jokom tiste biriče in vse ljudstvo, da naj za božjo voljo nekoliko počakajo, dokler gre prosit tirana za brata Junipera, ali ga ne bi pomilostil. Biriči in nekateri drugi, ki so bili poleg, so privolili, ker so v resnici mislili, da mu je v rodu, in pobožni in vsmiljeni gvardijan gre k tiranu Nikolaju britko jokaje ter mu reče: „Gospod, tako se čudim in tako sem žalosten, da ne morem z besedami povedati; ker se mi zdi, da se je denes v tej deželi naj večí greh in največje zlo zgodilo, kar se jih je kedaj zgodilo v dneh naših starih, in menim, da se je zgodilo po nevednosti.“ Nikolaj gvardijana poterpežljivo posluša ter ga vpraša: „Katera je tista velika pregreha in zlo, ki se je denes zgodilo v tej deželi?“ Gvardijan odgovori: „Gospod moj, ker ste enega najsvetejših bratov, ki živijo sedaj v redu sv. Frančiška, ki ste mu vender posebno vdani, k nevsmiljeni smerti obsodili, in kaker mislim, brez vzroka.“ Nikolaj pravi: „Povejte mi vender, gvardijan, kedo pa je ta? ker sem znabiti veliko napako storil ne spoznavši ga.“ Gvardijan odgovori: „Ta, ki ste ga k smerti obsodili, je brat Juniper, tovariš svetega Frančiška.“ Tiran Nikolaj ostermi, ker je že slišal dobri glas njegov in o svetem življenju brata Junipera, in kaker od strele zadet, ves blede teče z gvardijanom skupaj in pride k bratu Juniperu ter se v največem joku obtoži krivice in surovosti, katero je dal storiti temu svetemu bratu, in pristavi: „V resnici mislim, da se koncu bližajo dnevi mojega hudobnega življenja, ker sem tega tolikanj svetega moža trapil tako brez vzroka. Zavoljo hudobnega življenja mojega bo dopustil Bog, da bom v kratkem vmerl hude smerti, akoravno sem nevedoma to storil.“ Brat Juniper je radovoljno odpustil tiranu, ali Bog je v kratkem pripustil, da je ta tiran Nikolaj zelo grozovitno smert storil. Brat Juniper pa je odešel pustivši ljudstvo spodbujeno z lepim zgledom.

Iz testamenta Segürjevega.

Vlani smo ob kratkem poročali o smerti slovečega tretje-rednika, monsinjorja Luiza Gastóna Segürja, ki je pač vreden, da bi še več in večkrat o njem govorili.

Za zdaj podajamo nekoliko odstavkov iz testamenta tega častitljivega moža :

„V imenu Očeta, Sinú in svetega Duha. V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa ! Jaz vmerjem, kaker sem živel, v veri sv. rimsko-katoliške, apostoljske cerkve, v popolni podložnosti do razsodb svetega stola, v ljubezni do presvetega altarnega zakramenta, v ljubezni do presvetega serca Jezusovega, v otročji ljubezni do neomadežane Device Marije in njene dobre matere svete Ane.

Jaz vmerjem v upanju na vsmiljenje božje in na posebno varstvo svojih patronov, sv. Mihaela, sv. Gabriela, sv. Petra in Pavla, sv. Jožefa, sv. evangelista Janeza, sv. Frančiška Asiškega, sv. Frančiška Salezija in sv. Ludovika.

Jaz vmerjem v upanju, da bom v naročju božjem našel tudi vse tiste, ketere sem ljubil in kateri so mene ljubili na zemlji, zlasti svojega očeta, svojo mater, svojo sestro in svojega pravega očeta, velikega in svetega papeža Pija IX.

Ako je v mojih spisih kaj nasprotnega nauku apostoljskega sedeža, zaveržem tisto iz celega serca.

Pokopan želim biti v obleki tretjega reda svetega Frančiška in sicer z bosimi nogami v znamenje vboštva, s plavim škapulirjem neomadežanega spočetja in sè škapulirjem presvetega Serca, v vijoličastem talarju v znamenje podložnosti do apostoljskega sedeža, in v beli mašni obleki v znamenje moje goreče ljubezni do presvetega altarnega zakramenta in do preblazene Device kaker tudi v spričevanje moje terdne vere na prihodno vstajenje.

Moje serce naj se balzamira ter postavi pred najsvetejšim zakramentom v samostanu obiskovanja, kjer ste že serci moje matere in sestre. Na puhšici iz svinca, v katero se bo delo, naj bodo vtisnjene te besede : „Jezus, moj Bog, jaz te ljubim in molim iz celega serca v presvetem altarnem zakramentu.“

Za pogreb nočem nobenega skazovanja in nobenih nepotrebnih iztroškov.

S priserčno očetovsko ljubezenjo blagoslovim vse svoje duhovne otroke.

Vse svoje brate in sestre v tretjem redu svetega Frančiška prosim, koliker le morem, naj si v resnici prizadevajo, da bodo vredni udje te svete vstanove; s tem bodo pravi aposteljni našemu bolnemu svetu.

Vse, ki sem jih kedaj razžalil ali vjezil, prosim odpuščenja.

Svojo dušo pokladam v molitve najvredniše serce Jezusovo ter posvečujem svoj poslednji zdihljej in svojo večnost neomadežani Devici Mariji, materi milosti in kraljici nebeški.

Moj preljudi oče sveti Frančišek in moj posebni patron sveti Frančišek Salezij naj mi izprosita srečno zadnjo uro!

Narekovano 2. kimavca 1880, na 26. obletnico tisočkrat hvaljenega dne, ko sem oslepel.

† Luíz Gastón de Segür.“

hišni prelat papežev, kanonik-škof sendeniški.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo:

Tretjerednica Terezija Medved, ki je vmerla 10. grudna preteklega leta v Drežnici na Goriškem;

Br. Epifanij Lep, klerik 1. reda sv. Frančiška, vmerl 30. grudna v Švacu na Tirolskem, pobožen, zgleden mladenič, o kete-rega življenju in smerti prihodnjič kaj več;

Tretjerednica breške skupščine Marija Gorenek, vmerla 3. prosinca tega leta v Leskovcu; bila je pravi zgled tamkajšnji fari, posebno dekletam; mnogo je pred Najsvetejšim premolila, pri tem pa je bila vbogljiva in ponižna ter je spoštovana od vseh ljudi vsa vdana v voljo Božjo zapustila ta svet;

Č. P. Sofronij Merk, mašnik 1. reda sv. Frančiška, vmerli 10. prosinca t. l. na Tersatu.

Lepa hvala vsem častitim naročnikom, ki so „Cvetju“ zvesti ostali; Bog poplačaj zlasti tistim, ki so tudi letos z obilnišo naročnino listu na pomoč prišli, ali za frančiškanske misijone ali za sedemstoletnico v Asizu kaj priložili. Za misijone se je poslalo lani in letos do 130 gld. po „Cvetju“ nabranega denarja v Rim: p. gener. minister se v pismu od 12. prosinca t. l. lepo zahvaljujejo ter tudi še za nadalje priporočajo.

Za Asiz smo prejeli do denes (17. prosinca) 52 gld. V okrožnici izdani o preteklih božičnih praznikih priporočajo prečastiti generalni minister zlasti tretjerednikom tudi to miloščino. Gdor more še kaj poslati, sveti Frančišek mu bo povernil. Sicer pa skerbimo, da se bo sedemstoletnica tudi po naših cerkvah primerno slovesno obhajala. V omenjeni okrožnici določujejo pater general, da naj bo tridnevnic 2., 3. in 4. vinotoka. Naposled — da tudi to tukaj omenimo — pripočajo redovni poglavar naš in namestnik sv. Frančiška v molitev svetega očeta papeža Leona XIII., kardinala Alojzija Bilija, zavetnika našega reda, in sebe, in podeljujejo serafinski blagoslov bratom 1. in sestrām 2. in samostanskega 3. reda ter tudi vsem drugim, ki pod njihovo oblastjo v tretjem redu Bogu služijo.

*

Ni dolgo, kar je dotiskala „Hilarijanska tiskarnica“ knjižico „**Osmina serafinska**“ ali osemndnevne duhovne vaje za redovnike svetega Frančiška.”

Ta knjižica je namenjena prav za prav udom 1. reda frančiškanskega. Vender se je je nekoliko več natisnilo, kaker bi je bilo treba v ta namen; mislilo se je namreč, kaker se bere v predgovoru, „da bo prav prišla tudi mnogim udom tretjega reda in sploh bogoljubnim Slovincem, ki nimajo priložnosti z drugimi skupno obhajati duhovnih vaj, pa bi vender radi nekaj dni na leto posebno posvetili Bogu in skerbi za zveličanje svoje duše. Zlasti bo znabiti nekoliko vstregla duhovnikom tretjega reda, ki žele, keder ne morejo v mesto k skupnim duhovnim vajam, koliker je mogoče, vsaj sami zase doma jih opraviti.“

Priporočamo torej to knjižico našim bravcem; dobiva se terdo vezana s platnenim herbdom pri opravištvu „Cvetja“ po 30, po pošti po 35 krajcarjev.

Popolni odpustek

morejo dobiti meseca svečana:

1. vsi verni katoličani v frančiškanskih cerkvah 4., 5., 22., v kapucin-skih tudi 13.

2. tretjeredniki v kateri koli cerkvi razen ravno naštetih dni tudi 1., 2., 11., 16., 19., tretjeredniki frančiškanskih skupščin tudi 13. in 21. dan; na svečnico se jim sme dati vesoljna odveza.
